

REMINGTON

Aleš Pitzmos

Kryovoják

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2025

NEMETON

Aleš Pitzmos
Kryovoják

Copyright © Aleš Pitzmos, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2025

ISBN (pdf) 978-80-88670-13-1

ISBN (ePub) 978-80-88670-14-8

ISBN (mobi) 978-80-88670-15-5

Když procitnete z krya, je to pokaždé na hovno.

Nikdy si na to nezvyknete. I kdybyste za sebou měli dobře padésát probuzení, stejně vám bude blbě. Příznaky se podobají kocovině: žaludek budete mít jako na vodě a ústa vyprahlá na troud, bude vás bolet hlava a občas se dostaví i nepříjemná světloplachost či ztráta orientace. Tak přesně tyhle symptomy jsem pocítil, když jsem se probudil ve svém kryomodulu, který v té chvíli již bezpečně zaparkoval na místě svého určení.

„Vítejte, bratře-seržante Nikle,“ komunikoval se mnou skrze neurolink palubní počítač kryomodulu. „Jste připravený na instruktáž?“

Sakra že jsem nebyl! Připadalo mi, jako by mi někdo vrtal do hlavy sbíječkou. Mohl jsem palubní počítač požádat o nějaká sedativa, která by příznaky krya zmírnila. Jenže já byl na misi. Potřeboval jsem být při smyslech, mít čistou hlavu, ne být otupělý. A tak jsem ten stav zuby nehty snášel.

Jak daleko? Jak daleko to mám ještě do Ráje? Deset misí? Dvacet? Nebyl jsem si tím jistý, protože čím blíže jsem Ráji byl, tím více se mi vzdaloval. Stával se něčím... neuchopitelným. Fata morgánou.

„Bratře-seržante Nikle, jste připra...,“ opakoval palubní počítač nesmiřitelně.

„Jo,“ zavrčel jsem.

Záblesk. Atavistickou tmou, která mě obklopovala, nahradilo jasné světlo. A potom obrazy, v jejichž středobodu jsem se ocitl – palubní počítač mi je totiž skrze neurolink promítal přímo do mozku. Viděl jsem *Septimia Severa*, bitevník třídy *Iron* s výsostnými znaky kryořádu Metal na přídi a zbraňových podvěsech, které se ježily zbraněmi. Mohutné antihmotové motory ho pozvolna nesly k našemu cíli, k malé polopouštní planetě, jíž obíhala smečka čtyř malých měsíců.

„Aktuálně se nacházíme v systému dvojhvězdy Tau Boötis, který je vzdálený 20 parseků od Nakronu,“ sdělil mi počítač. „Jeho hlavní složku tvoří žlutobílá stálice spektrální třídy F, kolem níž krouží několik planet. Světem, na němž jsme přistáli, je Theoma-

chia, poprvé prozkoumaná před dvaceti lety prospektory z kryořádu Sabre. Její rovníkový průměr činí 6 582 kilometrů, délka dne 30 hodin, vzdálenost od mateřské hvězdy 1,5 astronomické jednotky. Atmosféra s převahou metanu a argonu je nedýchatelná. Počasí na místě výsadku stabilní, jasno a...“

„Zkrať tu omáčku. Jaké jsou parametry mise?“

„Theomachia je neobydlená. Tedy až na jednu výjimku.“

Planeta a bitevník svorně zmizely a já se ocitl v nekonečném bílém prostoru, kde se proti mně zformoval podsaditý šedesátník se spánkovými implantáty. Tvář mu brázdily letokruhy vrásek, přestože kdyby chtěl, mohl si je nechat kdykoliv vyhladit. Buď mu na nějakém tom vřídku na kráse nesešlo, anebo to byl prostě jen pozér, hrdě demonstrující své biologické stáří.

„Toto je doktor Zachary Anastasius,“ představil muže palubní počítač, zatímco já jsem ho ve virtuální realitě obcházel a zkoumal. „Jeden z předních vědců kryořádu Metal. Na Theomachii se usídlil před pěti lety společně se svojí rodinou a asistenty, aby tu v odloučení pracoval na vývoji zbraňových systémů, využitelných v boji proti ostatním kryořádům. Kvůli informačnímu úniku z naší základny v systému Alfy Draconis však byla poloha jeho útočiště vyzrazena. Hrozí reálné riziko, že se doktora Anastasia zmocní kryořád Sol. Velmistr tedy nařídil bezodkladnou evakuaci doktora Anastasia a jeho rodiny. Je nutno zajistit i jeho práci. Nesmí padnout do nepřátelských rukou.“

„Rozumím.“

Byl jsem propuštěn z virtuální reality a opět jsem se ocitl v tíživé temnotě kryomodulu. Cítil jsem pach kovu a potu – svého. Jediným plusem bylo, že nevolnost zvolna ustupovala. Sevřel jsem pravičku v pěst. Byl jsem připravený na akci. Navíc byl tenhle úkol banální, nebyla to bitva ani výsadek za nepřátelské linie. Možná si ho dokonce i užiju!

„Brnění,“ poručil jsem.

Tma v modulu už nebyla úplná, nahradila ji modrá záře. Viděl jsem díky ní své nahé tělo: svalnaté ruce prokvetlé žilami a nohy připoutané k vertikálně umístěnému exolůžku. Palubní počítač na

mě vzápětí začal pomocí robotických rukou umisťovat všechny komponenty válečného brnění: nejprve připojily kyrys a zádočný plát, pokračovaly ochranou nohou a rukou. Posledním dílem skladačky pak byla celooblíčejová helma s HUD displejem, na němž se vzápětí objevila stavová hlášení: moje vnější slupka byla nabita na sto procent, všechny její funkce byly v normě.

Konečně jsem se cítil celý, úplný. Silný.

Vzpomněl jsem na okamžik, kdy jsem měl na sobě zbroj poprvé. Na Nakron, ústřední svět kryořádu Metal, jehož jediná obyvatelná polokoule byla trvale přivracená k mateřskému červenému trpaslíkovi, a na velkou síň zdejšího Templu, do níž skrze skleněný strop pronikalo jeho narudlé světlo. Na řádové bratry, kteří mě obklopovali, zatímco jsem byl uváděn do Černého bratrstva, té nejelitnější jednotky za všech. Na velmistra řádu, Valeriána. Byl oblečen do impozantního, padesát let starého brnění, které nosil během válečného konfliktu s mimozemským druhem Nálevníků, v pouzdře na opasku měl uložený svůj legendární meč s čepelí z uhlíkových nanotrubiček a na rameni instalovaný granátomet. Jeho tvář, poznamenanou jizvami, zdobila bílá bradka; vlasy měl však černé, bez šedin. Upřel na mě své jantarové oči. „Od nynějška budeš, bratře, zván Niklem,“ řekl mi zvučným hlasem a nasadil mi můj kyrys. V té chvíli se mi splnil můj sen. Konečně... Konečně jsem ho měl na sobě! Věc, po níž jsem prah, věc, po níž jsem toužil. „Tobě čest, neboť budeš hájit naše zájmy v dálavách vesmíru!“ vzkřikl Valerián. „Odtud až do Ráje!“

„Až do Ráje!“ řekl jsem.

„Až do Ráje!“ zahlasili bratří, kteří nás obklopovali, a obřadními holemi bušili do mramorové podlahy velké síně, rudé slunce pomalu mizelo za horizontem.

Od té doby uběhlo třicet misí. A Ráj, ten...

„Zahajuji otevření kryomodulu,“ vytrhl mě ze vzpomínek hlas palubního počítače.

Potrásl jsem hlavou. Helma, ač neprodyšně spojená s brněním, mi zprostředkovávala všechny zvuky zvenčí – zaslechl jsem tedy syčení vzduchu, unikajícího z modulu. Něco však putovalo i opač-

ným směrem – dovnitř si totiž hledala cestu mlha. Zamrkal jsem. Protože se mi to nelíbilo. Neříkal snad palubní počítač, že má být na místě výsadku jasno? Ještě nikdy se nestalo, že by se spletl...

Vystoupil jsem z modulu, do té šedivé nevábné břechy, která se kolem mě točila jako by byla živá. Přestože jsem aktivoval světlomety svého brnění, viděl jsem sotva na pět metrů. A i skener mi byl k ničemu, něco ho rušilo.

Obešel jsem modul, který se mezitím neprodyšně uzavřel, a odemkl jsem přihrádku v jeho zadní části: nacházely se tam mé zbraně. Útočná puška s velkorážní chytrou municí, několik nanogranátů (což bylo pekelné svinstvo) a pistole, k níž jsem měl sentimentální vztah, neboť jsem ji dostal od svého bývalého velitele ještě v dobách, kdy jsem o vstupu do Černého bratrstva teprve snil. Menší zbraně jsem zasunul do pouzder, tu větší jsem popadl do rukou.

Možná jsem byl slepý kvůli mlze a nefungujícímu skeneru – mé instinkty však stále pracovaly na výbornou. Namířil jsem pušku do mlhy napravo ode mě, ukazováčkem jsem polechtal spoušť.

„Pohov, bratře-seržante,“ ozval se mi v mysli hlas mého nynějšího velitele, bratra-kapitána Stahla. Vzápětí vystoupil z mlhy do záře mých světlometů, oděný do válečného brnění stejně jako já. V rukách svíral útočnou pušku, za ramenem se mu blyštěla hlavičce dvoubřité válečné sekery ostré tak, že by rozpárala i ocel. „Vidím, že jsi ve své ostražitosti nepolevil. Tobě čest.“

„I tobě čest.“

„Ta zatracená mlha,“ utrousil Stahl a zkusmo do ní máchl pravičkou; ovinula se mu kolem prstů skoro jako had. „Pro polo-pouštní planetu atypická.“

„Buď zdrav, pane-bratře,“ zaslechl jsem ochraptělý hlas dalšího člena našeho střeleckého týmu, bratra-desátníka Järna, bývalého wrestlera, jehož oblíbenou zbraní byl velkorážní rotační kulomet. Jeho urostlá postava se vyloupila z mlhy tři metry ode mě. V závěsu za ním kráčel náš nejmladší spolubojovník, bratr-vojín Cobre, který měl na kontě pouhou desítku misí, všechny proběhly až po konci války s AI.

„Navigace naštěstí stále funguje,“ konstatoval Stahl. „Alespoň tedy víme, jaká je naše pozice a kde jsou Anastasiovy habitaty. Vyrazíme tedy. Bratře-vojine Cobre, běž v čele.“ Otočil se na mě. „Bratře-seržante, ty tvoříš zadní voj. Bratře-desátníku, máš levou stranu. Já zaujmu pravou. Buďte připraveni střílet. Kryovojáci ze Solu nás mohli předběhnout a teď tu na nás mohou číhat.“

„V instruktáži nebyla zmínka o tom, že by tu *Septimius Severus* zachytil jinou loď,“ poznamenal Cobre trochu nesměle.

„To nic neznamená,“ zachraptěl Järn. „Může se skrývat za jedním z planetárních měsíců, případně v nedalekém pásu asteroidů. Anebo jen útočnou jednotku vysadila a vzdálila se k okraji soustavy.“

„V tom případě – můžou mít tu mlhu a to rušení na svědomí oni?“ vložil jsem se do hovoru.

„Musíme počítat s každou alternativou,“ zamumlal Stahl. „Konec řečí, bratři. Jdeme!“

Cobre pevně sevřel svoji útočnou pušku a vyrazil kupředu, byť mi přišlo, že značně neochotně. Zkontroloval jsem mapu, co se mi zobrazovala na HUD displeji helmy. Od Anastasiových habitatů nás dělily tři kilometry. Vzdálenost byla stejně jako čas občas relativní. Když šlo do tuhého, mohly se tři kilometry rovnat kilometrům třiceti...

Zařadil jsem se dle rozkazu na konec naší skupiny a přiznám se, nebylo mi úplně nejlépe. Vzpomněl jsem si totiž na dětství, které jsem strávil na Agru IV. Na pole, táhnoucí se od horizontu k horizontu. Na horké bílé slunce, které mi spalovalo pokožku pokaždé, když jsem naší komuně pomáhal při pracích. A na příběhy, co mi matka vyprávěla před spaním. Prý pocházely z dávné Země. Netušil jsem, kde je slyšela, jeden čas jsem ji dokonce podezříval, že si je vymýšlí. Přesto mě fascinovaly. Zejména ten o Wendolech, mlžných démonech, kteří prý terorizovali dávné obyvatele Skandinávie, Vikingy.

Nakonec mi ty příběhy pronikly do snů. Viděl jsem tlupy Wendolů, jimž se také říkalo Pojídači mrtvých, jak se za mlhy a tmy kradou k naší komuně, jak se dostávají do našich domů a tr-

hají nás svými spáry na kusy, přičemž si cpou svoje mordy naším masem a vnitřnostmi. Vždy, když se mi o tom zdálo, jsem se budil s křikem. Nakonec to matka vyřešila tím, že mi přestala vyprávět...

A já se ptal, proč se mi ty vzpomínky vybavily právě zde, na Theomachii sevřené mlhou, která byla hustá jako ječná kaše, co jsem v dětství často snídal – a nenáviděl. Zaměřil jsem se na široká záda bratra-desátníka Järna. Pokusil jsem se načerpat z něj jeho jistotu, jeho neochvějnou loajalitu ke kryořádu Metal, kterou prokazoval na každé misi a jež hraničila až s fanatismem. O naší minulosti před vstupem do Černého bratrstva jsme mluvili jenom málo – ostatně na to během misí nebyl čas –, věděl jsem však, že se jednou dostal do hospodské rvačky v Argos City, největším vesmírném přístavu Nakronu. Své oponenty zabil. Bez milosti, bez slitování. Neutíkal. Na bezpečnostní oddíly dokonce počkal. Hnil by ve vězení do konce svého života, vytáhl ho z něj však samotný velmistr, který mu zařídil vstup do kryořádu a tím beztrestnost – proto ta jeho nynější loajalita. Možná však za ni mohla i vidina Ráje – často o něm totiž hovořil. Byl motivací. Pro nás pro všechny.

Odtud až do Ráje!

„Stát!“ ozval se mi v hlavě britký Stahlův hlas. Ztuhl jsem a namířil jsem útočnou pušku do mlhy. Co velitel viděl a já ne? Byl jsem natolik ponořený do myšlenek, že mé instinkty nyní naprosto selhaly...

Vzápětí jsem zaslechl podivný zvuk. Připadalo mi, jako by tu někdo zadul na roh. Znovu. Ten zvuk pronikal mou vnější krustou, hledal si cestu skrze kůži do mého nitra a ještě hlouběji, do samotné podstaty mé existence.

„Ně... Nějaké zvíře?“ vykoktal Cobre, jehož jsem v té šedivé brečce sotva viděl.

„Na planetě jsou pouze nižší formy života jako bakterie,“ odpověděl Stahl. „Copak jsi vynechal instruktáž, bratře-vojíně?“

A přesto se ten zvuk ozval znovu. Znepokojivý. Mámivý. Neuchopitelný. A já dostal strach. Byla to nezvyklá emoce. Od té do-

by, co jsem se stal kryovojákem a vstoupil jsem do Černého bratrstva, jsem totiž hodně otupěl. Během posledních deseti misí jsem ho už téměř necítil, stal se jen vzdálenou, mlhavou vzpomínkou. Nyní však byl zpátky, silnější než kdy dřív. Myslí se mi hnaly dávné vzpomínky: na matku, jejíž tvář byla ozářená mihotavým plamínkem svíčky. Na tlustou knihu s ohmatanou koženou vazbou, co držela v rukách. Na její mrazivý, záhrobní hlas – nyní bych na to přísahal! A na ty sny. Na Wendoly, co se vynořují z mlhy, aby ničili, škrábali a kousali. Na jejich rozšklebené obličejy, pokryté srstí, a na zuby, co si zbrušovali do špiček. Na jejich páchnoucí jeskynní doupě a na ohyzdnou Velkou matku s povislými prsy, co jim vládla. Na spoustu roztrhaných těl, na ulámané lidské kosti stále ještě obalené masem...

Náhle vzplál v temnotě a v mlze oheň. Nalevo od nás, asi dvacet metrů daleko. Jak to, že ho vidím, když naše světlomety obsáhnou pouhých pět metrů? Prořídla snad najednou mlha? Brzy vysvítl další. A další. Společně vytvořily přízračného hada, který se kroutil a vlnil. Mlhu proťalo další zatroubení na roh, znepokojivý zvuk, vrážející se do našich mozků jako sekáček na maso.

„Co to, kurva, je?“ zašeptal Järn.

Prerušil ho výkřik, který patřil Cobremu. Ozval se nalevo ode mě, takže bylo jasné, že je mimo svou pozici v čele skupiny. Ihned jsem se mu vydal na pomoc, přitom jsem sledoval stopy, otištěné v písku. Připadalo mi, jako by ho někdo srazil k zemi a vlácel pryč. Jak to, že Cobre nevystřelil? To byl útočník – anebo útočníci – tak rychlý?

Ostatní mi byli v patách, slyšel jsem jejich přerývané supění. Předě mnou se vlnily písečné duny, ztrácejí se v šeru a v mlze. Nic víc. Kde je Cobre? A co když se všichni ženeme do pastí, kterou nám tu nachystal kryořád Sol?

Vzápětí jsem spatřil děsivou scénérii: postavu, spočívající v navátém písku, nad níž se tyčily dvě bytosti, každá byla vysoká dobré tři metry. Měly dlouhé paže a nohy. Nic víc jsem v té proklaté mlze neviděl. Přesto mi bylo jasné, že to nejsou lidé.